

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΤΟΥ ΧΩΡΙΟΥ

ΤΟΥ Κ. ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ

Η ΝΕΡΑΤΙΔΕΣ

ΙΔ'.
(Συνέχεια και τέλος)

— Καί πού ήσασταν, βρε εδολογημένοι!... Κι' εγώ νόμισα, για μιá στιγμή, πώς σάς άρπαζαν ή νεράιδες! ελεε ό Τουλμπιδόνης στους καλογήρους όταν τους άντίκρισε.

"Έγιναν άρκετές... συλλήψεις!..."

— "Άταγε της βλασφημίας!... Έτοιμα-ζώμαστε για τόν Έσπερινό, άπάντησαν ό καλόγηροι.

Έπειδή όμως μιá άλλη μερα συνέβη πάλι τó ίδιο και τó άντελήφθη ό Κουτσοκολιός, όι τρεις άντιπρόσωποι της δικαιοσύνης και της τάξεως συνήλθαν σε νέα σύσκεψη, μακροτάτη.

Καί τήν επομένη, προσπονηθέντες ότι πί- νουν και τρώνε κατά κόρον, έπεσαν τάχα ζαλισμένοι στά κρεβάτια τους, κι' όταν ξανα- χαθήκαν ό καλόγηροι, βγήκαν κι' αυτοί κρυφά και τους πήραν εκατά-πόδαζ...

Κι' όταν, παρακολούθώντας τους, έφτα- σαν στό ποτάμι, εκεί είδαν τήν έξήγησι ό- λων τών ύπερφυσικών και παραδόξων γε- γονότων, είδαν όμως ακόμα, με πιό μεγά- λη έκπληξη, πώς άλλη άρχη είχε προλάβει να συλλάβη τó μυστήριο, μυστήριο όχι άνε- μώδες, αλλά έμπρακτο, ένσαρκo και ζων- τανό.

Τό καταδικωτικό άπόσπασμα από τόν λοχία Καραφούντα, από τήν Έλετσού της Άποδοτίας, είχε διαλύσει και διαμάσει τά φαντάσματα, τή συνδρομή βεβαίως και τών καλο- γήρων, γιατί κάθε εϋζωνος και κάθε καλόγηρος κρα- τούσαν από μιá νεράιδα ροδομάγουλη, κι' ό λοχίας Καραφούντας τρεις!...

Ό Σηροτάγαρος, ως άνώτερος, και μάλιστα... άν- θυπασπιστής, εκάλεσε άμέσως τόν λοχία και τού ζή- τησε έξηγήσεις.

— Εϋπειθώς άναφέρω, κύριε άνθυπασπιστά, άπο- κρύβηκε έκείνος, ότι ή δημοσιος ασφάλεια εύρίσκεται έν τάξει...

— Καί σεις, κύο λοχία, βρίσκεστε έν τάξει, έτσι ό- πως είστε και σάς βλέπω!...

— Εϋπειθώς άναφέρω, κύριε άνθυπασπιστά, ότι κι' εγώ βρισκόμουν έν πλήρει άταξία, αλλά τώρα, ελεε δείχνοντας τις τρεις κοπέλλες, τώρα "ετακτοποιή- θηκα!..."

— Κι' έγιναν πολλές συλλήψεις; Τότε ό Καραφούντας, δείχνοντας τά ζεύγη τών μοναχών και τών εϋζώνων, με τις νεαρές έκείνες νε- ραϊδοποιαιίδες στην άγκαλιά, άποκρίθηκε, κάνοντας μιá χαρακτηριστική χειρονομία και κουνώντας τó κε- φάλι του:

— Συλλήψηφεις, ελεε; Καί βέβαια θά γίνανε άρκετές...

Κατόπιν όλων αυτών, έθεωρήθη άναγκαίον να έξακολουθήσουν αϋ- στηρώς ή άνακρισεις και γι' αυτό έμειναν όλοι, εϋζώνοι, Καραφούν- τας, Τριόμφος, Κουτσοκολιός και Τουλμπιδόνης, στό μοναστήρι.

Μόνο πού μετά τó φαγητό, πήγαιναν όλοι μαζί πειά στό πο- τάμι.

— Σι κολάνανε ή νεράιδες, καί- μένε!..."

Άποφασίστηκε επίσης να έπεκταθούν ή άνακρισεις και στη γειτονική Φράγγικη Σχο- λή τών μαθητριών, όπου έν- δεύσεις φαίνεται, και στο- γεία σοβαρά έπέβαλαν στις άρχές να διαμείνουν άρκετά διάστημα εκεί μέσα, έξα- σκεύσασα τά άνακριτικά των καθήκοντα και ερευνόσασα παντού και πάσας, πάντοτε και πανταχού!...

Από τότε ή άλήθεια είνε ότι νεράιδες δέν ξαναφάνη- καν στό ποτάμι, ίσως γιατί ήταν περιττό, ούτε φαντά- σματα, ούτε διαβόλοι...

Κι' έτσι τó χωριό άπόχρη- σε τήν ήσυχία του και όι χω- ρικοί ξαναγύρισαν στις έρ- γασίες τους, πρὸς μεγάλο τού Στριμμένον πείσμα, πού δέν είχε πειά πώς να κατη- γορήσει τήν Κυβέρνησι, ότι έγ- κατέλειπε παραδόξασα ελεε

τόν διάβολον», τους άτυχείς άγρότας!...

Κι' ό Μπροκολίνος; Ό Μπροκολίνος ζούσε πειά ήσυχος, μη ένοχλούμενος από κανένα.

Ό άνθρωπος άπεδείχθη άληθής. Εί- χε άνακαλύψει τις νεράιδες κι' έτσι πρόλαβαν ή άρχές και καθαίρισαν τόν τόπο. Μά κι' ό Άπίκραντος είχε γίνει ό ήρωας τού χωριού, πού πήγε να χάσει τή ζωή του για να τó ύπερασπισή από τά φαντάσματα.

Τώρα πειά δέν έμεινε δουλικό για δουλικό πού να μήν τόν συμπαθή. Τώρα πειά ήταν πού βούτζε και ξαναβούτζε ή φρεσασμώνα, από τó βράδυ ως τó πρωί κι' από τó πρωί ως τó βράδυ:

— Βού, ου, ου, βού, ου, βού, ου, ου!...

"Όλοι με λένε σεβνταλή και παραλογισμένο, πού φεύγ' από τó σπιτι μου και πάω άλλω και μένω.

Και μόνον όταν ό άστυνόμενος, ό Να- πολέων Σηροτάγαρος, συναντούσε εκωθ' όδόν τόν Μπροκολίνο, τόν χαιρετούσε μ' έναν παράξενο χαιρετισμό:

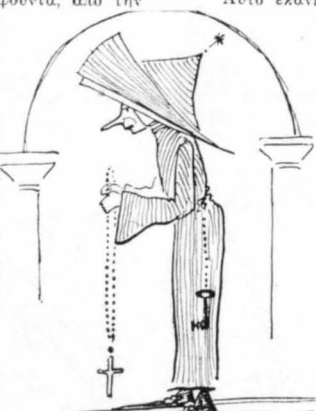
— Γειά σου, συμπεθέρε!

Αυτό έκανε τόν Μπροκολίνο να στέκεται έκκληρτος, να τόν κυ- τήν κι' έπειτα να τού λήη:

— Συμπέθερε! Άπό πού, μωρε τζόγια μου, είμαστε συμπεθέροι, πού εγώ είμαι από τó Τζάντε και συ από τού Βάλτου... ριγανη;...

Κι' ό λοχίας Καραφούν- τας τρεις!..."

Άπεφασίσθη να επεκταθούν ή άνακρισεις και στη γειτονική Φράγγικη Σχολή.

Τέλος, σάν πέρασε άρκετός καιρός, άρχισαν να λη- σιμονούν όλοι στό χωριό τά γεγονότα αυτά και μόνο ό Τουλμπιδόνης είχε άλληγογραφία μυστική και τακτική με τις μαθήτριες της Φράγγικης Σχολής, άλληγογραφία γεμάτη αίσθημα, λουλούδια πατημένα, άναστεναγμούς και δίστιχα:

"Αδύνατον από ύμιας, φώς μου, να με χωρίσουν και άν τού κόσμου τ' αγαθά όλα μου τά χαρίσουν.

Ό σεβντάς του όμως αυτός έκανε τόν Τουλμπιδό- νη ναμια διαρκώς σάν χαμένος.

Άλλοιώς τού υπαγόρευε τά συμβόλαια ό συμβολαιο- γράφος κι' άλλοιώς τά έγγραφε αυτός. Γι' αυτό, πολλές φορές, ό προσιτάμενός του τοίλεγε:

— Άπ' τόν καιρό, καίμνε, πού πήγες να μάσης τις νεράιδες, νομίζε κανείς πώς σε κολάνανε, σου πή- ραν τó μυαλό και πώς κατά διαβόλου!...

Άλλά στόν Τουλμπιδόνη καμμά έντύπωσι δέν έ- καναν όλ' αυτά. Τά γράμματα πήγαιναν κι' ερχόντου- σαν και τά δίστιχα ήσαν όλα φωτιά και λάουρα:

Βήχω, στενάζω, τραγουδῶ, κι' από οδύνας στέφανοι στο ακότος μόνος στέκω, για τήν καρδιά μου πλέκω!

Στ' άληθινά δέ τόν είχαν μαγέψει και λωλάνε ή νεράιδες, ή ό- ποιες ξέφαν, φαίνεται, και γαλλικά, γιατί τού άπαντούσαν:

La nuit n'a pas calmée κι' ή καρδιά μου είν' enflammée για σένανε ίπλότα μου, πού είσαι jeune et grave και μ' έπιασες στα δίχτυα σου ό- (πως μιαν esclave!... ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

ΣΟΦΑ ΛΟΓΙΑ

Ό Έλευθερία γεννιέται μέσα στις θύελλες, εγκυβιόσεται κι' ά- ναπτύσσεται μέσα στις πολιτικές διαμάχες, δέν καρποφορεί όμως παρά όταν γηράσει.

Τοc queville. Μπορεί κανείς να έχη πνεύμα ά- ξίας ενός εκατομμυριού, ως καλ- λιτέχνης όμως να μήν άξίζει ούτε μιá δεκάρα.

Έδμ. Άμπου. Ό λήθη πρέπει να είνε καθός κι' ή χαρά, μεγαλοπρεπής, ήρεμη, συγγρατμημένη. Ούδρε Ντεβαρ.

Ότε διαβόλοι...